28/01/2019

Κορυφαίος επιστήμονας ομολογεί το θαύμα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ

/ Γνώμες

Πρόκειται για ένα συγκλονιστικό γεγονός στο οποίο αναφέρονται στοιχεία και ονόματα υπαρκτά και μάλιστα σοβαρών και έγκριτων επιστημόνων. Το εν λόγω περιστατικό, συνέβη στον π. Δανιήλ Σάπικα, κάτοικο Αθηνών, Αρχιμανδρίτη και γιατρό.

Το 1976 αποφοίτησε από τη Θεολογική Σχολή Αθηνών, και το 1978 χειροτονήθηκε κληρικός. Το 1992 αποφοίτησε από την Ιατρική Σχολή τού Πανεπιστημίου Αθηνών, και το 1992 εκλέγεται ενεργό μέλος τής Ακαδημίας Επιστημών Νέας Υόρκης. Μάλιστα είναι και ο πρώτος Ορθόδοξος κληρικός μέλος τής Ακαδημίας Επιστημών, όπως αναφέρει το orthodoxia-ellhnismos.gr. Μάλιστα στις 19 Φεβρουαρίου του 2001, σε πανηγυρική εκδήλωση ενώπιόν του Αρχιεπισκόπου Αθηνών, εκπροσώπου τού Προέδρου τής Ελληνικής Δημοκρατίας και μελών τής Κυβέρνησης, τού απονεμήθηκε πλατινένιος κόττινος για τις υπηρεσίες του στον Οικουμενικό Ελληνισμό. Διαβάστε τα όσα διηγείται ο ίδιος…

Στις 22 Απριλίου 1994 εισήχθη στο Ευγενίδειο Θεραπευτήριο με 4,5 κιλά εμπύημα δεξιού ημιθωρακίου, με συμπτώματα απολύτου άπνοιας, αδυναμία βάδισης, 41,5 πυρετό, ενώ υπέστην και διαβητικό σοκ αγνώστου αιτιολογίας… Μέσα από ένα σύννεφο έβλεπα και άκουγα τα συμβαίνοντα μέσα στο χειρουργείο, και το βάσανο

το μεγάλο ήταν, ότι, σαν γιατρός γνώριζα πολύ καλά την κρίσιμη κατάστασή μου…

Γνώριζα, ότι το ποσοστό κατάληξης (θανάτου μου) ήταν γύρω στο 95%. Καί δέν είχα άδικο. Μάλιστα ήμουν και επιεικής στην κρίση μου, γιατί ή ιατρική ομάδα πού αποτελείτο από τον Ιωάννη Μπελένη διευθυντή τού Ευαγγελισμού, τον καθηγητή Χρυσόστομο Μελισσινό διευθυντή πνευμονολογικής κλινικής στο Νοσοκομείο Υγεία, και με την Ειρήνη Μπατάλη αναισθησιολόγο να φοβάται να μου δώσει νάρκωση για τον κίνδυνο ανακοπής τής καρδιάς λόγω βάρους μου, συζητούσαν δυνατά γιατί δεν πίστευαν ότι άκουγα τα λεγόμενά τους…

Τούς άκουγα να μου δίνουν ζωή μόνο 2% !… “Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε, έλεγαν, γιατί οι πιθανότητες ζωής είναι ελάχιστες, με ποσοστό κατάληξης 98%! Έτσι κι΄ αλλιώς καταδικασμένος είναι…”

Εκείνη την ώρα ένιωσα μόνος, κατάμονος… Έκανα με κόπο τον σταυρό μου και προσευχήθηκα στον προστάτη μου, τον Ταξιάρχη…
”Ταξιάρχη μου, Αρχάγγελε Μιχαήλ, μη με αφήνεις, μη με εγκαταλείπεις. Εσένα μόνο έχω τώρα, σ΄εσένα εμπιστεύομαι την ζωή μου…”! Ένας μεταλλικός θόρυβος διέκοψε τη νοερά προσευχή μου. Φοβήθηκα ότι με την κίνηση των χεριών μου έριξα κάποιο εργαλείο, και προσπάθησα να γυρίσω το κεφάλι μου προς την κατεύθυνση τού θορύβου.

Και τότε… ώ Θεέ μου!
Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ, ο Ταξιάρχης, με την πανοπλία του και το σπαθί στο δεξί χέρι του, στεκόταν πλάι μου, χαμογελαστός και ολοζώντανος ”Δανιήλ, είμαι εδώ, μου είπε. Δεν σε εγκατέλειψα. Σε προστατεύω. Εγώ θα σε χειρουργήσω, και θα γίνεις καλά. Μη φοβάσαι!“
Ήταν τα λόγια του Αρχαγγέλου, και καθώς μου μιλούσε ακούμπησε το ξίφος στο στήθος μου!…

Σε λίγο ήλθε ο καθηγητής Μπελένης. ”Άς προσευχηθούμε μαζί πάτερ Δανιήλ, μου είπε, και με την βοήθεια τού Θεού όλα θα πάνε καλά“. Και πράγματι πήγανε!

Ή εγχείρηση πέτυχε. Το χέρι τού γιατρού πού το οδηγούσε ό Αρχάγγελος, είμαι βέβαιος γι’ αυτό, μου ξανάδωσε πάλι την ζωή πού είχε αρχίσει να φεύγει από μέσα μου. Και σήμερα, όχι για πρώτη φορά, ήλθα και πάλι εδώ, στο πανελλήνιο προσκύνημα των Παμμεγίστων Ταξιαρχών στο Μανταμάδο τής Λέσβου, για να ευχαριστήσω τον Αρχάγγελο τού Θεού Μιχαήλ, για την σωτηρία μου…”

Απόσπασμα από το τριμηνιαίο δελτίο επικοινωνίας ” Ό Ταξιάρχης”, τού Ιερού προσκυνήματος Ταξιαρχών Μανταμάδου τής Λέσβου